

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 6C/160/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5315207610
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Hozáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2015:5315207610.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Čadci samosudkyňou JUDr. Annou Hozákovou, v právnej veci navrhovateľky V. Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. č. XXXX, G. D. G., proti odporcovi POHOTOVOSTĚ, spol. s r.o., Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o neplatnosť zmluvy o úvere a vydanie bezdôvodného obohatenia takto

rozhodol:

Súd u r č u j e , že zmluva o úvere č. 508600402 zo dňa 29.4.2010 uzavretá medzi navrhovateľkou a odporcom, j e n e p l a t n á .

Odporca j e p o v i n n ý vydať navrhovateľke bezdôvodné obohatenie zo zmluvy o úvere č. 508600402 zo dňa 29.4.2010 vo výške 609,87 Eur spolu s 5,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 11.8.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľke súd náhradu trov konania n e p r i s u d z u j e .

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť titulom súdneho poplatku sumu 53,04 Eur na účet súdu č. účtu: 0020545761/6500, VS: 5647808012 vedený v Poštovej banke, do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa návrhom podaným dňa 13.8.2015 domáhala proti odporcovi neplatnosti zmluvy o úvere, ktorú s odporcom uzatvorila ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Svoj návrh odôvodnila tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzatvorená medzi ňou a odporcom podľa zák. č. 258/2001 Zb. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, na základe ktorej jej poskytol odporca spotrebiteľský úver podľa zmluvy č. 508600402 zo dňa 29.4.2010 vo výške 500,- Eur (20.000,- Sk) a navrhovateľka na základe tohto spotrebiteľského úveru uhradila odporcovi celkovú sumu vo výške 1.109,87 Eur, pričom odporca od nej vymáha sumu 3.139,63 Eur. Navrhovateľka uvádza, že celková uhradená suma 1.109,87 Eur mínus istina 500,- Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie odporcu o 609,87 Eur. Žiadala preto o vydanie bezdôvodného obohatenia sa, o ktoré sa odporca obohatil pre porušenie zákona pre poskytnutie úveru ako bezúročného a bez poplatkov.

Navrhovateľka ďalej uvádzala, že je nepredstaviteľné, aby zmluva o úvere a všeobecné obchodné podmienky obsahovali neprijateľné zmluvné podmienky. Poukázala na povinnosť členských štátov EÚ a ich orgánov, aby naplnili cieľ čl. 6, ods. 1 smernice a zabezpečili ratio legis smernice, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách nezaväzovali spotrebiteľov, čo osobitne platí, ak zmluva obsahuje značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a ich existencia nie je pre spotrebiteľa možná a účelná. Poukázala na ustanovenia §-u 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uvádzala, že odporca postupoval voči navrhovateľke bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Jej spotrebiteľské práva boli porušené naj tým, že odporca použil v zmluve neprijateľné zmluvné podmienky

a preto je presvedčená o tom, že týmito neprijateľnými zmluvnými podmienkami je neuvedenie výšky RPMN. Poukázala na rozhodovaciu prax súdov v tejto oblasti a aj napriek tomu bez ohľadu na priznanú možnosť posúdiť túto zmluvu z hľadiska Smernice č. 93/2013, ďalej č. 87/102, ktorá sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu umožňuje aj bez návrhu uplatniť ustanovenia preberajúce do vnútroštátneho práva čl. 4 tejto poslednej uvedenej smernice a stanovuje, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Navrhovateľka ďalej poukázala na ďalšie neprijateľné podmienky v súvislosti s výkladom §-u 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a dala do pozornosti viaceré rozhodnutia súdov.

Navrhovateľka tiež poukázala na rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorá bola zameraná na prešetrenie podnetov spotrebiteľov v sídle spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. a poukázala na viaceré nedostatky, ktoré boli pri tejto kontrole zistené. Rovnako navrhovateľka poukázala na odplatu za poskytnutie úveru k administratívne poplatku a dala do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 8.2.2012 č. konania 3Co/89/2011. Taktiež namietala dohodu o vyplnení zmenky v čl. 14 všeobecných obchodných podmienok, ďalej úžernú odplatu, ktorú si odporca uplatňuje v rozpore s dobrými mravmi za poskytnutie úveru a na základe všetkých uvedených skutočností žiadala, aby bol vydaný rozsudok, ktorým bude určené, že zmluva o úvere č. 508600402 zo dňa 29.4.2010 uzatvorená medzi navrhovateľkou a odporcom je neplatná a zároveň aby bol odporca povinný vydať navrhovateľke bezdôvodné obohatenie sa zo zmluvy o úvere vo výške 609,87 Eur spolu s 5,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 11.8.2015 do zaplatenia a hradiť jej prípadné trovy konania.

K návrhu navrhovateľky sa vyjadril odporca, ktorý k žalobnému návrhu uvádzal, že je nesporné, že navrhovateľka mýlne zaradila uzatvorenú zmluvu pod spotrebiteľskú zmluvu a ničím nepodložila svoje tvrdenia, že v tomto prípade si nebrala na úver na účely podnikania, zamestnania a povolania. Poukázal na ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré explicitne bez ohľadu na povahu účastníkov, jeho ustanoveniami, od ktorého sa nie je možné odchýliť, pretože ide o kogentné ustanovenia, sa riadia právnymi predpismi zmluvy o úvere podľa §-u 497 Obchodného zákonníka. Takisto namietal, že podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je platný v čase poskytnutia úveru zák. č. 129/2010, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej je ponúkaná alebo bol ponúknutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon povolania alebo na podnikanie. K namietanej neplatnosti zmluvy o úvere uviedol aj ústavno-právny princíp zachovania platnosti zmluvy, podľa ktorého základným princípom výkladu zmlúv je priorita takého výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady, podľa nálezu Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 14.4.2005 pod sp. zn. 1ÚS625/2003. K namietanému poplatku za úver odporca namietal, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Je potrebné zopakovať, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere neexistoval a nebol účinný žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálne prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Teda je možné vychádzať iba z ustanovenia §-u 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Tiež uvádzal odporca vo vyjadrení, že obvyklú výšku úrokov nemožno odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami, pretože podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak.

K namietanej zmenke, ktorá je nesporným cenným papierom vyznačujúcim sa mimoriadnou jednoduchosťou a stručnosťou, uvádzal, že pokiaľ navrhovateľka tvrdí, že takáto dohoda nemá čo hľadať v spotrebiteľských vzťahoch, takéto tvrdenie považuje za neodôvodnené a nepravdivé. Žiadal, aby návrh navrhovateľky bol v celom rozsahu zamietnutý.

Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 29.9.2015, na ktorý termín pojednávania sa odporca nedostavil, ospravedlnil svoju neprítomnosť a súhlasil, aby súd konal v jeho neprítomnosti.

Navrhovateľka vypočutá ako účastníčka konania uvádzala, že suma pôžičky predstavuje 500,- Eur, teda ďalšia suma 300,- Eur tvorí jej úroky a ďalšie náklady, ktoré sú s pôžičkou spojené, avšak pri uzatváraní zmluvy, tak ako to vyplýva aj z kópie písomnej zmluvy, ktorú predložila do súdneho spisu, sa vôbec neuvádza, z čoho konkrétne pozostávajú tieto náklady. Ak by mali byť náklady tých 300,- Eur

vrátane úroku a všetkých poplatkov za sumu 500,- Eur, bola by súhlasila s takým postupom, avšak podľa ďalších dokladov, ktoré jej boli doručované odporcom a podľa ktorých splácala tento úver, je preukázané, že splácala určitý čas, potom sa dostali do určitých problémov v rodine a nemali dostatok finančných prostriedkov a následne bola na materskej dovolenke a dostávala iba materské dávky a preto na základe „výhražných listov“ zo strany odporcu sa snažila nejakým spôsobom riešiť situáciu a jej otec navštívil pobočku Pohotovosti v Čadci, v ktorej zisťoval, koľko je potrebné uhradiť ešte na predmetný úver a prostredníctvom pracovníčky v pobočke bolo vypočítané, že je treba zaplatiť 669,87 Eur, na čo jej otec uhradil celý tento dlh a spoločnosť mu vystavila potvrdenie o prevzatí uvedených finančných prostriedkov vo výške 669,87 Eur a vzhľadom na to, že potvrdenie v roku, kedy sa tak stalo, bolo zle čitateľné, išlo o dátum 17.8. v roku 2011 alebo 2012. Navrhovateľka ďalej tvrdila, že určitý čas bola spokojná, pretože mala zato, že celá táto záležitosť je vyrovnaná, avšak následne dostala od spoločnosti CD Consulting, s.r.o., oznámenie o postúpení práv, na základe čoho spoločnosť Pohotovosť, s.r.o., jej ako dlžníkovi, ktorý dlh má byť k 4.1.2013 2.949,51 Eur s príslušenstvom, oznámil, že nadobudli túto pohľadávku postúpením od spoločnosti CD Consulting a je potrebné ju zaplatiť. Ďalej predložila navrhovateľka zmenku č. 508600402 v kópii, ktorá obsahuje vyplnenú časť rukou, číslo zmluvy, miesto vystavenia zmenky a dátum vystavenia zmenky, ako aj jej meno ako vystaviteľa, jej adresu, rodné číslo s podpisom, avšak ďalšie časti tejto zmenky sú vypísané strojom alebo iným tlačiacim zariadením, ktoré v čase podpisovania zmenky navrhovateľkou neboli vyplnené a tento stav, ako to na kópii je dopísané, jej bol doručený zo strany Pohotovosti. Trvala na tom, že odporca nepostupoval v súlade so Zákonom na ochranu spotrebiteľa a je presvedčená, že zmluva, ktorú uzatvárala, bola typická spotrebiteľská zmluva, pretože peniaze potrebovala z dôvodu, že bola na materskej dovolenke a uvedenými finančnými prostriedkami si potrebovala vykryť iba nevyhnutné výdavky na domácnosť, teda na žiaden výkon povolania alebo nejakého podnikania, pretože nikdy nepodnikala. Takisto jej nebolo vysvetlené pri podpisovaní zmluvy, čo predstavuje tých 300,- Eur, z čoho pozostávajú, rozhodne nebola v zmluve uvedená ročná priemerná miera nákladov, tak ako to vo svojom podaní uvádza a vlastne aj ďalšie namietané skutočnosti.

Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, kópiou zmluvy o úvere, ktorá je založená na č.l. 8, ďalšími listinnými dôkazmi založenými na č.l. 9 a všeobecnými zmluvnými podmienkami poskytnutia úveru. Ďalej mal súd preukázané kópiou poštových poukážok o vykonaných úhradách navrhovateľkou a potvrdenie o prevzatí finančných prostriedkov pobočkou Pohotovosti v Čadci vo výške 669,87 Eur a ďalšie poštové poukážky o vykonaných úhradách, prehľad sa nachádza na č.l. 12, keď podľa čísla zmluvy a dátumu z 29.4.2010 so stavom postúpenej pohľadávky na úver vo výške 500,- Eur je vyčíslená celková dlžná suma 3.139,63 Eur, z čoho je splatené 1.109,87 Eur. Boli oboznámené rozhodnutia súdov založené na č.l. 13 až č.l. 69 a ďalšie listinné dôkazy na č.l. 74 až 79, 82 až 84 predstavujúce vyjadrenie k návrhu odporcu a vyjadrenie navrhovateľky k vyjadreniu odporcu.

Súd na základe vykonaného dokazovania a rozhodovacej činnosti súdov poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 8.12.2011 pod sp. zn. 16Co/71/2011, v ktorom zaujal názor, že civilno-právna úžera spôsobuje neplatnosť právneho úkonu v celom rozsahu pre rozpor s dobrými mravmi, pretože sa poskytuje úver pri nadvláde veriteľa za úžernú cenu úveru. Pri zjavnom využití aj ľahkovážnosti dlžníka stačí, že k využitiu nadvlády nad dlžníkom dôjde hoci len z nedbanlivosti. V súdenom prípade Krajský súd v Prešove rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, v ktorej veci bolo poukázané na zmluvu o úvere uzavretú ako zmluvu, ktorá by mala podliehať úprave zmlúv o spotrebiteľských úveroch (zák. č. 258/2001 Zb. z.), pričom poplatok za poskytnutie úveru najviac predstavuje 44 % úveru za obdobie štyroch mesiacov. S ohľadom na uvedené pri takýchto pochybnostiach bolo potrebné skúmať, či predmetný právny úkon nie je právnym úkonom, ktorým sa regulácia ohľadom uvádzania „RPMN“ obchádza a teda tento právny úkon bol v konečnom dôsledku neplatný aj pre obchádzanie zákona (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Súdený prípad úzko súvisí a je podobný prejednávanej veci. Aj v tomto konaní súd dospel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi navrhovateľkou a odporcom č. 508600402 zo dňa 29.4.2010 na sumu 500,- Eur je neplatná.

Podľa §-u 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka upravuje neprijateľné podmienky upravené

v spotrebiteľských zmluvách, ktoré sú neplatné a ustanovenie §-u 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka v tejto súvislosti.

V súdenom prípade bol súd toho názoru, že zmluva uzatvorená medzi navrhovateľkou a odporcom ako dodávateľom je spotrebiteľskou zmluvou aj napriek tomu, že spotrebiteľ sa zaviazal splatiť úver v určitom počte splátok. V tejto súvislosti sa súd prikláňa k právnomu názoru, ktorý bol vyslovený aj Krajským súdom v Prešove vo veci 3Co/3/2011 a v ďalších stanoviskách ak Najvyššieho súdu ČR č. 21Cdo/1484/2004, keď vzhľadom na nedostatok explicitnej úpravy tzv. civilno-právnej úžery sa dá judikatúrou dosiahnuť rovnaký výsledok. Civilno-právna úžera spôsobuje neplatnosť právneho úkonu v celom rozsahu pre rozpor s dobrými mravmi (Najvyšší súd ČR č. 21Cdo/1484/2004), pretože sa poskytuje úver pri nadvláde veriteľa za úžernú cenu úveru. V danom prípade pri zjavnom využití aj ľahkovážnosti dlžníka stačí, že k využitiu nadvlády nad dlžníkom dôjde aj čo len z nedbanlivosti, tak ako zaujal stanovisko aj Krajský súd v Prešove vo veci 3Cdo/3/2011. Pokiaľ ide o argumentáciu odporcu, nie je možné súhlasiť s jeho tvrdením o poskytovanej výške úrokov pri úveroch, pretože Najvyšší súd SR, ale aj Najvyšší súd ČR uzavreli, že nie každá dohoda pri úrokoch o úvere je akceptovateľná (viď uznesenie NS SR č. 1MCdo/1/2009 rozsudok NS ČR č. 21Cdo/1484/2004). Súd aj v iných obdobných veciach dospel k záveru o rozpore neprimeranej ceny úveru bez ohľadu na to, či dlžník peniaze prevzal alebo rozhodoval sa dobrovoľne. Odvolací súd nemal dôvod ani v iných veciach na odklon od uvedenej judikatúry Najvyššieho súdu, kde bolo zaujaté stanovisko, že nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že neprimerané vysoké úroky dojednané pri peňažnej pôžičke sú považované za odporujúce všeobecne uznávaným pravidlám správania sa (Najvyšší súd ČR č. 21Cdo/1484/2004).

Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad. Pokiaľ žalovaný namieta, že navrhovateľka nepreukázala, či si úver brala ako fyzická osoba alebo pre účely podnikania, súd v tomto konaní poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trnave z 23.2.2010 pod sp. zn. 10CoE/5/2010, v ktorom zaujal právny názor, že aj za použitia všeobecného interpretačného ustanovenia §-u 54 Občianskeho zákonníka, týkajúceho sa spotrebiteľských zmlúv, je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmlúv výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, čím treba podľa názoru odvolacieho súdu dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania úverového dlžníka ťažiť toho, kto tvrdí takúto výnimku majúcu za následok potrebu kvalifikácie úveru za tzv. iný a teda nespotebiteľský úver majúci sa takto riadiť výlučne úpravou v zmluve o Obchodnom zákonníku, čiže veriteľa.

Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí zhŕňať aj sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Jedným zo základných cieľov zákonodarcu bolo stanoviť porovnateľné číslo, ktoré slúži spotrebiteľom pre porovnanie ponúk rôznych finančných inštitúcií v ročnej percentuálnej miere nákladov. Tento údaj patrí medzi základné informácie, ktoré je veriteľ poskytnúť spotrebiteľovi v zmluve o poskytnutí úveru. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonom ustanovení nespája s následkom neplatnosti zmluvy o úvere, avšak poskytuje spotrebiteľovi ochranu. Ak nie je ročná percentuálna miera nákladov uvedená v zmluve, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a napriek tomu rozhodcovský rozsudok ukladá plniť aj poplatky a úroky, plnenie zo zmluvy týkajúce sa týchto poplatkov a úrokov je plnením právom nedovoleným. Ak je toto plnenie obsiahnuté v rozsudku rozhodcovského súdu vymáhané v exekučnom konaní, súd je povinný exekúciu aj bez návrhu zastaviť podľa §-u 45 ods. 1 písm. c), ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní (rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica z 30.9.2009 sp. zn. 16CoE/107/2009-27).

Tak ako aj ďalšie rozhodnutia v praxi súdov, za všetky rozhodnutia správne poukázala navrhovateľka na uznesenie vo veci C76/10 Pohotovosť, s.r.o. proti L. G., podľa ktorého: „Za okolnosti, aké sú vo veci samej, neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorý má podstatný význam v kontexte Smernice Rady č. 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov iných právnych predpisov a právnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru zmenenej a doplnenej Smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 98/7/ES zo 16.2.1998, môže predstavovať rozhodujúcu okolnosť pre vnútroštátny súd v rámci jeho analýzy, otázky, či podmienka zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúca sa jeho nákladov, v ktorej sa nenachádza takýto

údaj, je zrozumiteľná v zmysle čl. 4 Smernice č. 93/13. Ak nejde o takýto prípad, tento súd má možnosť aj bez návrhu posúdiť, či vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia tejto zmluvy je opomenutie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v jej podmienke týkajúcej sa nákladov tohto úveru spôsobilé prisúdiť tejto doložke nekalú povahu v zmysle čl. 3 a 4 Smernice č. 93/13.

Súd na základe vykonaného dokazovania posúdil údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov za nekalú zmluvnú podmienku, pretože tak ako to vyplýva z vykonaného dokazovania v tomto konaní, úver vo výške 500,- Eur sa na základe ničím nepreukázaných a nešpecifikovaných nákladov navýšil aj po vykonaných platbách na sumu viac ako 3.000,- Eur, tak ako to vyplýva z výzvy postúpenej pohľadávky spoločnosti CD Consulting, tak ako vo svojej výpovedi túto skutočnosť uvádzala aj navrhovateľka. Teda v súdenom prípade ide o nedostatok údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v úvere poskytnutom navrhovateľke odporcovi za nekalú zmluvnú podmienku, ktorá mu umožňuje svojvoľne si vyčíslávať ročnú percentuálnu mieru nákladov.

Súd rovnako skúmal aj dohodu o vyplnení zmenky, ktorá slúži ako zabezpečovací právny prostriedok zo spotrebiteľského vzťahu a k obdobnému záveru o prelomení zásady zmenky ako abstraktného cenného papiera vo vzťahu ku spotrebiteľovi došlo aj rozhodnutím Nemeckého Najvyššieho súdu z 25.2.1965 II. Zeitschrift für das gesamte Handelsrecht und Wirtschaftsrecht 191/62 Hamm, publikovaný v časopise Neue juristische Wochenschrift, 1965, strana 1125. Ak teda vo vyššie uvedenej veci skúmal súdny dvor Európskej únie, či ručiteľ zo zmenky môže byť spotrebiteľom, o to viac je odôvodnený záver o skúmaní postavenia spotrebiteľa, ak ide o samotného dlžníka a v tejto súvislosti je treba potom považovať túto zmluvnú podmienku v prospech spotrebiteľa a považovať zmenku, ktorá bola vystavená v uvedenom spotrebiteľskom vzťahu ako zmenku v rozpore so zákonom. Zmenka je klasickým obchodno-právnym inštitútom, ktorý nie je použiteľný v spotrebiteľských zmluvách.

Súd na základe takto vykonaného dokazovania uzavrel konanie tak, že zmluva o úvere uzatvorená medzi navrhovateľkou a odporcom č. 508600402 zo dňa 29.4.2010 je neplatná. Vzhľadom na vyslovenie neplatnosti súd v 2. výroku zaviazal odporcu navrhovateľke vydať zo zmluvy o úvere č. 508600402 uzavretej 29.4.2010 bezdôvodné obohatenie vo výške 609,87 Eur spolu s 5,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 11.8.2015 do zaplatenia.

Navrhovateľka ako účastníčka konania bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov z návrhu a preto v zmysle §-u 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. z. v aktuálnom znení, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. V súdenom prípade navrhovateľka v rozsudovom návrhu uvádzala dva petity, petit na určenie neplatnosti zmluvy a o vydanie bezdôvodného obohatenia. Súdny poplatok podľa položky 1/ petitu určenia neplatnosti zmluvy predstavuje poplatok z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba z ceny 6 %, najmenej 16,50 Eur. V súdenom prípade predstavuje 6 % z výroku o určenie neplatnosti poplatok vo výške 16,50 Eur a z výroku o vydanie bezdôvodného obohatenia 36,54 Eur, čo predstavuje 6% zo sumy 609,87 Eur, t. j. 36,54 Eur a za výrok určenia neplatnosti zmluvy 16,50 Eur, to znamená, že spolu predstavuje súdny poplatok 53,04 Eur, ktorý je povinný zaplatiť odporca do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia tohto jeho písomného vyhotovenia, prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline. (§ 201, § 204 ods. 1 OSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP - z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP). Odvolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 OSP. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 OSP). Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 OSP). Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého (§ 159 ods. 2 OSP). Rozsudok je vykonateľný, len čo uplynie lehota na plnenie (§ 161 ods. 1 OSP). Ak nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie, je rozsudok vykonateľný, len čo nadobudol právoplatnosť (§ 161 ods. 2 OSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z. z.).